

„To je moja stvar, to se pravi, poštena stvar, edino poštena pot, da preprečimo, da ne bo že jutri tod gospodaril Buščaj. In ali bi ne bilo bolje tudi zate, ko bi namesto Buščaja vsaj nekaj časa ti imel in smel kaj govoriti na lepem Oplotarjevem domovanju, ko vendar veš, da te Franca čisla, in ko veš, da vašo hišo tudi jaz čislam in ji kaj dobrega privoščim. — Sicer pa — ali bo mar taka oporoka krivična? Saj dobi Tona dom, če bo pridna; to naj se zapiše v oporoko! Nekaj časa je pa vendar treba, da se to oholo dekle poizkusi. Skratka: Pojdi hitro doli k Primožu in ga pregovori, da napravi tako oporoko! Ne boš se kesal...“

In Poljak je šel. Precej dolgo je bil sam s Primožem v sobi. Potlej je pa poklical še dva vaščana, ki sta bila ostala pri Oplotar-

jevih, in je vpričo njiju napisal Primožovo oporoko in jo prebral na glas. V oporoki je bilo pa tako rečeno, da je Primoževa glavna in edina dedična sestra Franca, kateri se naroča in priporoča, da ob svojem času prepusti domovanje Toni, pa le ako bo pridna... Primož je pritrdil z glavo in podal roko vsem trem možem...

Že kasno v noč se je pripeljal iz trga zdravnik. Pa ranjencu ni mogel več pomagati. Že se mu je hudo bledlo...

Dež je praskal po oknih. Noč je gledala s temnimi očmi v Oplotarjevo hišo, kjer se je poslavljaj med bolestinimi vzdihmi od tega sveta gospodar Primož. Revež ni vedel in še slutiti ni mogel, zakaj se je moral poslavljati tako nepričakovano in nenadno...

(Dalje.)

Zadehtelo mi je...

Glej, oblaki svetijo škrlatno
v zarji se večerni,
kakor da bi jih nebo za pirhe
dalo duši verni.

Z mehkim vonjem mi je zadehtelo
po Veliki noči,
in zahrepenel sem z gorko silo
po Veliki noči.

In zahrepenel sem z gorko silo
po nesmrtni zori,
ki mi bo po smrtnotrudnem dnevu
vzhajala tam gori.

Z mehkim vonjem mi je zadehtelo
po nebeški trati,
kjer domačemilo bom zarajal,
kakor svat met svati.

Silvin Sardenko.

Aleluja!

Na Jutrovem je grob odprt! —
In spet iz milijon grobov
vzkipeva milijon cvetov — —
In skrivne solze plaka smrt:
— Če vse pokopljem tisočkrat,
pa vse mi vstane tisočkrat...
Na Jutrovem je grob odprt —
jaz nisem smrt, jaz nisem smrt!

Silvin Sardenko.